

Դանիելի Գիրքը — հարյուր վաթսուներորդը

Դանիելի վերջին տեսիլքի մարգարեական նշանակությունը .
Ճշմարտության բացահայտումը վերջին օրերի համար

Jeff Pippenger
2024-03-26

Տասներորդ գլխում Դանիելը ներկայացվում է որպես հարություն առած սուգի օրերից՝ հավիտենական ավետարանի երեքքայլ գործընթացի միջոցով: Այնուհետև Գաբրիելը՝ Դանիելին ներկայացնում է տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական պատմությունը՝ այսպիսով նույնացնելով մեծ գետ Հիդդեկեյի լույսի պատմությունը:

«Աստծու Խոսքի շատ ավելի սերտ ուսումնասիրության կարիք կա: Հատկապես Դանիելին և Հայտնությանը պետք է ուշադրություն դարձվի այնպես, ինչպես երբեք առաջ մեր աշխատանքի պատմության ընթացքում: Հնարավոր է՝ որոշ ուղղություններով ավելի քիչ բան ասենք հռոմեական իշխանության և պապականության մասին, սակայն պետք է ուշադրությունը հրավիրենք այն բանի վրա, ինչ մարգարեները և առաքյալները գրել են Աստծու Հոգու ներշնչմամբ: Սուրբ Հոգին այնպես է ձևավորել հանգամանքները թե՛ մարգարեության տրման մեջ, թե՛ նկարագրված իրադարձություններում, որպեսզի սովորեցնի, որ մարդկային գործիքը պետք է հեռու պահվի տեսադաշտից, ծածկված լինի Քրիստոսի մեջ, և որ երկնքի Տեր Աստվածն ու Նրա օրենքը պետք է մեծարվեն:»

«Կարդացե՛ք Դանիելի գիրքը: Մեկ առ մեկ մտաբերե՛ք այնտեղ ներկայացված թագավորությունների պատմությունը: Տեսե՛ք պետական գործիչներին, խորհուրդներին, հզոր բանակներին, և տեսե՛ք, թե ինչպես Աստված գործեց՝ խոնարհեցնելու մարդկանց հպարտությունը և մարդկային փառքը փոշու մեջ դնելու համար: Միայն Աստված է ներկայացված որպես մեծ: Մարգարեի տեսիլքում Նա երևում է՝ մեկ հզոր իշխանի ցած գցելով և մյուսին բարձրացնելով: Նա հայտնվում է որպես տիեզերքի միապետը, որ շուտով պիտի հաստատի Իր հավիտենական թագավորությունը՝ Օրերի Հինը, կենդանի Աստվածը, ամենայն իմաստության Աղբյուրը, ներկայի Տիրակալը, ապագայի Հայտնիչը: Կարդացե՛ք և հասկացե՛ք, թե որքան աղքատ, որքան տկար, որքան կարճատև, որքան մոլորվող, որքան մեղավոր է մարդը, երբ իր անձը ունայնությանն է բարձրացնում:»

«Սուրբ Հոգին Եսայիայի միջոցով մեր ուշադրությունը ուղղում է դեպի Աստված՝ կենդանի Աստվածը, որպես ուշադրության գլխավոր առարկա, — դեպի Աստված, ինչպես Նա հայտնված է Քրիստոսում: «Որովհետև մեզ համար մանուկ ծնվեց, մեզ որդի տրվեց, և իշխանությունը պիտի լինի Նրա ուսի վրա, և Նրա անունը պիտի կոչվի Սքանչելագործ, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան» [Եսայիա 9:6]:»

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ անմիջապես Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկեյի ափերին՝

Մենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր կանխասացված իրադարձությունները շուտով իրականացած կլինեն»: Manuscript Releases, volume 16, 333, 334.

Սուրբ Հոգին այնպես «ձևավորեց հանգամանքները» մարգարեության տրման և Դանիելի վերջին տեսիլքի «դեպքերի» մեջ, որ առաջին գլուխը (տասներորդը) ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի փորձառությունը վերջին օրերում, ինչպես և վերջին գլուխը (տասներկուերորդը): Այդ երեք գլուխների ձևավորումը, որոնք կազմում են Հիդդեկել գետի լույսը, որը «տրվել էր հատկապես այս վերջին օրերի համար», նպատակ ուներ կրել «ճշմարտության» եռաքայլ սահմանումը: Այն բանում, որ առաջինը համընկնում է վերջինին, իսկ միջինը ներկայացնում է ապստամբությունը, մենք ունենք ոչ միայն երբայերեն «ճշմարտություն» բառի կառուցվածքը, որը կազմված է երբայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից, այլև տեսնում ենք Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը:

Դանիելի տասներորդ գլուխը նույնացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք հասկանում են թե՛ քսանհինգ հարյուր քսան տարիների «chazon» տեսիլքը, և թե՛ երկու հազար երեք հարյուր տարիների «mareh» տեսիլքը: Նրանք ոչ միայն հասկանում են այդ երկու տեսիլքները, այլև ունեն հավատով արդարացման այն փորձառությունը, որ առաջանում է կանացի և պատճառական «marah» տեսիլքից՝ «the appearance»-ից:

«Մտքի և հոգու, ինչպես նաև մարմնի համար, Աստծո օրենքն այն է, որ զորությունը ձեռք է բերվում ջանքի միջոցով: Զորացնում է վարժությունը: Այս օրենքին համահունչ՝ Աստված Իր Խոսքում ապահովել է մտավոր և հոգևոր զարգացման միջոցները:»

«Աստվածաշունչը պարունակում է բոլոր այն սկզբունքները, որ մարդկանց անհրաժեշտ է հասկանալ, որպեսզի պատրաստված լինեն կամ այս կյանքի, կամ գալու կյանքի համար: Եվ այդ սկզբունքները կարող են հասկացվել բոլորի կողմից: Ոչ ոք, ով ունի նրա ուսմունքը գնահատելու հոգի, չի կարող Աստվածաշնչից մի որևէ հատված կարդալ՝ առանց դրանից որևէ օգտակար միտք ստանալու: Բայց Աստվածաշնչի ամենաարժեքավոր ուսուցումը չի կարող ձեռք բերվել պատահական կամ անկապ ուսումնասիրությամբ: Նրա ճշմարտության մեծ համակարգն այնպես չէ ներկայացված, որ այն զատորոշվի շտապող կամ անփութ ընթերցողի կողմից: Նրա զանազան շատերը թաքնված են մակերևույթից շատ խոր, և կարող են ձեռք բերվել միայն ջանադիր հետազոտությամբ և շարունակական ջանքով: Այն ճշմարտությունները, որոնք կազմում են այդ մեծ ամբողջությունը, պետք է փնտրվեն ու հավաքվեն՝ «մի քիչ այստեղ, մի քիչ այնտեղ»: Եսայիա 28:10:»

«Երբ այսպես հետազոտվեն և ի մի բերվեն, կերևա, որ դրանք կատարելապես համահունչ են միմյանց: Ամեն Ավետարան լրացում է մյուսներին, ամեն մարգարեություն՝ մեկ ուրիշի բացատրությունը, ամեն ճշմարտություն՝ մի այլ ճշմարտության զարգացումը: Հրեական կարգադրության նախատիպերը պարզաբանվում են Ավետարանով: Աստծո խոսքի մեջ ամեն սկզբունք ունի իր տեղը, ամեն փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջական կառուցվածքը՝ թե՛ իր

նախագծով, թե՛ իր իրագործմամբ, վկայում է իր Հեղինակի մասին: Այսպիսի կառուցվածք ոչ մի միտք, բացի Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ գաղափարել, ո՛չ ձևավորել»:

«Տարբեր մասերը քննելով և նրանց փոխհարաբերությունը ուսումնասիրելով՝ մարդկային մտքի բարձրագույն կարողությունները լարվում են ամենաինտենսիվ գործունեության: Ոչ ոք չի կարող նման ուսումնասիրությամբ զբաղվել՝ առանց մտավոր զորություն զարգացնելու:»

«Եվ Աստվածաշնչի ուսումնասիրության մտավոր արժեքը միայն ճշմարտությունը որոնելու և այն համադրելու մեջ չէ: Այն նաև կայանում է ներկայացված թեմաները ըմբռնելու համար պահանջվող ջանքի մեջ: Միայն առօրյա, սովորական հարցերով զբաղված միտքը դառնում է սահմանափակ ու տկարացած: Եթե այն երբեք չծանրաբեռնվի վեհ ու հեռահար ճշմարտությունները հասկանալու գործով, ժամանակի ընթացքում կորցնում է աճելու կարողությունը: Այս այլասերման դեմ որպես պաշտպանություն և զարգացման խթան՝ ոչինչ չի կարող հավասարվել Աստծո խոսքի ուսումնասիրությանը: Որպես մտավոր դաստիարակության միջոց՝ Աստվածաշունչն առավել ազդեցիկ է, քան որևէ այլ գիրք կամ նույնիսկ բոլոր մյուս գրքերը միասին վերցրած: Նրա թեմաների վեհությունը, նրա արտահայտությունների արժանապատիվ պարզությունը, նրա պատկերավոր լեզվի գեղեցկությունը կենդանացնում և բարձրացնում են մտքերը այնպես, ինչպես ուրիշ ոչինչ չի կարող: Ոչ մի այլ ուսումնասիրություն չի կարող այնպիսի մտավոր զորություն հաղորդել, ինչպիսին տալիս է հայտնության ապշեցուցիչ ճշմարտությունները ըմբռնելու ջանքը: Այսպես Անսահմանի մտքերի հետ շփման մեջ բերված միտքը չի կարող չընդարձակվել և չգորանալ»:

«Եվ առավել մեծ է Աստվածաշնչի զորությունը հոգևոր բնույթի զարգացման գործում: Մարդը, որ ստեղծված է Աստծո հետ հաղորդակցության համար, միայն այդպիսի հաղորդակցության մեջ կարող է գտնել իր իսկական կյանքն ու զարգացումը: Ստեղծված լինելով՝ Աստծու մեջ գտնելու իր բարձրագույն ուրախությունը, նա ուրիշ ոչինչի մեջ չի կարող գտնել այն, ինչ կարող է խաղաղեցնել սրտի տենչերը, հազեցնել հոգու քաղցն ու ծարավը: Նա, ով անկեղծ և ուսանելի հոգով ուսումնասիրում է Աստծո խոսքը՝ ձգտելով ըմբռնել դրա ճշմարտությունները, հաղորդակցության մեջ կմտնի դրա Հեղինակի հետ, և, եթե ոչ իր իսկ ընտրությամբ, սահման չկա նրա զարգացման հնարավորությունների համար:»

«Իր ոճի և թեմաների լայն բազմազանությամբ Աստվածաշունչը մի բան ունի, որ կարող է հետաքրքրել ամեն միտք և դիմել ամեն սրտի: Նրա էջերում գտնվում են ամենահին պատմությունը, կենսագրությունը, որն ամենաճշմարիտն է կյանքին համահունչ լինելու մեջ, պետական կառավարման համար, ընտանեկան կյանքի կարգավորման համար տրված սկզբունքներ՝ սկզբունքներ, որոնց մարդկային իմաստությունը երբեք չի հավասարվել: Այն պարունակում է ամենախոր փիլիսոփայությունը, ամենաքաղցր և ամենավսեմ բանաստեղծությունը, ամենաբուռն և ամենահուզիչը: Թեպետ նույնիսկ այս տեսակետից դիտված՝

Աստվածաշնչի գրությունները իրենց արժեքով անչափ վեր են որևէ մարդկային հեղինակի ստեղծագործություններից, սակայն անսահմանորեն ավելի լայն ընդգրկում և անսահմանորեն ավելի մեծ արժեք ունեն դրանք, երբ դիտվում են իրենց հարաբերության մեջ այն մեծ կենտրոնական մտքի հետ: Այդ մտքի լույսի ներքո դիտված՝ ամեն թեմա ստանում է նոր նշանակություն: Ամենապարզ ձևով արտահայտված ճշմարտությունների մեջ իսկ ներգրավված են սկզբունքներ, որ բարձր են ինչպես երկինքը և ընդգրկում են հավիտենությունը»:

«Աստվածաշնչի կենտրոնական թեման, այն թեման, որի շուրջ ամբողջ գրքի յուրաքանչյուր մյուս թեման համախմբվում է, փրկագնման ծրագիրն է՝ մարդկային հոգու մեջ Աստծու պատկերի վերականգնումը: Եղեմում արտասանված դատավճռի մեջ հույսի առաջին ակնարկից մինչև Հայտնության այն վերջին փառավոր խոստումը՝ «Նրանք պիտի տեսնեն Նրա երեսը, և Նրա անունը պիտի լինի նրանց ճակատների վրա» (Հայտնություն 22:4), Աստվածաշնչի յուրաքանչյուր գրքի և յուրաքանչյուր հատվածի հիմնական բովանդակությունը այս սքանչելի թեմայի բացահայտումն է,— մարդու բարձրացումը,— Աստծու զորությունը, «որ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով մեզ տալիս է հաղթանակը»: Ա Կորնթացիներ 15:57: Կրթություն, 123–125:»

Հենց նոր մեջբերված հատվածում նշվում է, որ Աստվածաշունչը, երբ դիտարկվում է գրականության որևէ տեսանկյունից, անհամեմատ գերազանցում է մարդկային ցանկացած ստեղծագործություն: Քույր Ուայթը գրել է. «Նրա էջերում գտնվում են ամենափառալուստ պատմություններ, կյանքի ամենաճշմարիտ կենսագրություններ, պետական կառավարման և ընտանիքի կարգավորման համար նախատեսված սկզբունքներ՝ սկզբունքներ, որոնց մարդկային իմաստությունը երբեք չի հավասարվել: Այն պարունակում է ամենախոր փիլիսոփայություններ, ամենաքաղցր և ամենավսեմ պոեզիան, ամենաբուռն և ամենահուզիչը», և որ «այդպիսի կառուցվածք ոչ մի միտք, բացի Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ հղանալ, ո՛չ էլ կազմավորել»:

Մարդկության կողմից ճանաչված այն բոլոր կանոնները, որոնցով սահմանվում են գրականության կառուցվածքը ապահովող սկզբունքները, Աստվածաշնչով գերազանցվում են: Մարդկային համալսարաններում ներկայացվող այն սկզբունքները, որոնցով տարբերակվում է միջակ կամ ստորադաս գրականությունը մինչև մարդկային գրականության գլուխգործոցները, նույնպես բոլորը գերազանցվում են Աստվածաշնչով: Սա նկատի ունենալով՝ արժե գիտակցել, որ ամբողջ Աստվածաշնչի մարգարեական վկայության գագաթնակետը, նրա վեհագույն եզրափակությունը, ներկայացված է Դանիելի վերջին տեսիլքում: Դա մարգարեական վկայության պսակաքարն է, և մարդկային գրականության մեջ չկա այնպիսի գագաթնակետ, որը կարողանա մոտենալ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վկայությանը՝ սկսած առաջին համարից և շարունակվելով մինչև տասներկուերորդ գլխի չորրորդ համարը:

Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում, և Հայտնության մեջ վերցվում են նույն մարգարեական գծերը, ինչ Դանիելի գրքում, սակայն միմյանց նկատմամբ Դանիելի գիրքը առաջին հիշատակումն է, իսկ

Հայտնությունը՝ վերջինը: Ամեն ինչ առկա է առաջին հիշատակման մեջ, և ամեն ինչ առկա է Դանիելի գրքում, իսկ այդ գրքի գազաթնակետը Հիդդեկել գետի մոտ տրված տեսիլքն է: Այդ տեսիլքում ներկայացված իրադարձությունների գազաթնակետը սկսվում է քառասուներորդ համարում և շարունակվում մինչև գիրքը կնքվում է տասներկուերորդ գլխի չորրորդ համարում: Այդ համարները ներկայացնում են երբևէ հին սուրբ մարդկանց կողմից, այդ թվում՝ Քույր Ուայթի, արտասանված կամ արձանագրված յուրաքանչյուր մարգարեական ճշմարտության մեծ եզրափակիչը:

Տասնմեկերորդ գլխում այդ եզրակացությանը նախորդում են այն պատմությունները, որոնք վկայություններ են ապահովում տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների ճիշտ ըմբռնման համար, որտեղ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի թշնամիներն այժմ աշխարհը առաջնորդում են մարդկային փորձության ժամկետի փակմանը: Քույր Ուայթը ուղղակիորեն նույնականացնում է այս ներքին սկզբունքը:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Մեր առաջ նեղության ժամանակներ են: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով պիտի կատարվեն այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին խոսվել է մարգարեություններում: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր ամբողջական կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության զգալի մասը պիտի կրկնվի: Երեսուներորդ համարում խոսվում է մի գործության մասին, որ «կվշտանա, և կդառնա, և կբարկանա սուրբ ուխտի վրա. այսպես էլ պիտի անի. և պիտի վերադառնա, և միաբանություն պիտի ունենա նրանց հետ, որ թողնում են սուրբ ուխտը: Եվ գործեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և նրանք պիտի պղծեն գործության սրբարանը, և պիտի վերցնեն ամենօրյա զոհը, և պիտի դնեն ամայացնող պղծությունը: Եվ ովքեր ամբարիշտ են գործում ուխտի դեմ, նրանց նա շողոքորթություններով պիտի ապականի. բայց այն ժողովուրդը, որ ճանաչում է իր Աստծուն, պիտի գորանա և գործեր պիտի կատարի: Եվ ժողովրդի միջից իմաստունները պիտի խրատեն շատերին. սակայն նրանք շատ օրեր պիտի ընկնեն սրից և կրակից, գերությունից և ավարից: Իսկ երբ ընկնեն, մի փոքր օգնությամբ պիտի օգնականություն գտնեն. բայց շատերը շողոքորթություններով պիտի միանան նրանց: Եվ իմաստուններից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի փորձվեն, և մաքրվեն, և սպիտականան մինչև վերջի ժամանակը, որովհետև դա դեռ նշանակված ժամանակի համար է: Եվ թագավորը պիտի վարվի իր կամքի համաձայն, և պիտի բարձրացնի իրեն, և մեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և աստվածների Աստծու դեմ զարմանալի բաներ պիտի խոսի, և պիտի հաջողվի նրան, մինչև բարկությունը կատարվի, որովհետև այն, ինչ որոշված է, պիտի կատարվի»: Դանիել 11:30–36:

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ պիտի տեղի ունենան: Մենք տեսնում ենք վկայություններ, որ սատանան շտապ ձեռք է բերում այն մարդկանց մտքերի վերահսկողությունը, որոնց առջև Աստծո երկյուղը չկա: Թող ամենքը կարդան և հասկանան այս գրքի մարգարեությունները, որովհետև մենք այժմ մուտք ենք գործում այն նեղության ժամանակը, որի մասին ասված է.

«Եվ այն ժամանակ պիտի կանգնի Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել այն օրից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի՝ ամեն ոք, որ գտնվի գրքում գրված: Եվ երկրի հողի փոշու մեջ ննջողներից շատերը պիտի արթնանան, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի համար, և ոմանք՝ ամոթի և հավիտենական արհամարհանքի համար: Եվ իմաստունները պիտի փայլեն երկնքի տարածության պայծառության պես, և նրանք, որ շատերին արդարության են դարձնում՝ հավիտյանս հավիտենից աստղերի պես: Բայց դու, ո՛վ Դանիել, ծածկիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի շրջեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա»: Դանիել 12:1–4: Ձեռագրային հրատարակումներ, թիվ 13, 394:

Այս հատվածում Քույր Ուայթը նախ հղում է անում Դանիելի տասնմեկերորդ գլխին, ապա սահմանում է այն սկզբունքը, «որ այս մարգարեության կատարման ընթացքում տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»: Այնուհետև նա անմիջապես մեջբերում է երեսունից մինչև երեսունվեցերորդ համարները և հավելում է հետևյալ հայտարարությունը. «այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»: Երեսունից մինչև երեսունվեցերորդ համարները նշելուց և ասելուց հետո, որ այդ համարներին նման տեսարաններ տեղի կունենան, նա այնուհետև նշում է փորձության ժամանակի փակումը, երբ Միքայելը կանգնում է տասներկուերորդ գլխի առաջին համարում: Այսպիսով նա առանձնացնում է այդ յոթ համարները և դրանք տեղադրում այն պատմության մեջ, որը անմիջապես նախորդում է Միքայելի կանգնելուն:

Մեկից ավելի անգամ մենք անդրադարձել ենք երեսունից երեսունվեցերորդ համարների պատմությանը և այն բանին, թե ինչպես են դրանք զուգահեռվում Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասունհինգերորդ համարներին, և այժմ կսկսենք դիտարկել տասնմեկերորդ գլխում մարգարեական պատմության այլ ժամանակաշրջաններ, որոնք կրկնվում են այդ վերջին վեց համարներում: Սակայն մինչ այդ անելը, մենք մեկ անգամ ևս կներկայացնենք երեսունից երեսունվեցերորդ համարների՝ քառասունից քառասունհինգերորդ համարների հետ ունեցած զուգահեռության համառոտ ամփոփումը:

Երեսուներորդ համարը նշում է անցումը հեթանոսական Հռոմից պապական Հռոմի: Այդ անցումային պատմությունն արծարծվում է մարգարեական զանազան հատվածներում, որոնք նշում են այնպիսի թվականներ, ինչպիսիք են 330, 508, 533 և 538 թվականները: Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունից հինգերորդ թագավորություն անցման մեջ կան այլ մարգարեական նշաններ ևս, սակայն երեսունմեկերորդ համարում հեթանոսական Հռոմը կանգնում է պապության համար՝ ինչպես ներկայացված է Քլովիսի միջոցով 496 թվականին: Համարում սկզբնապես Քլովիսի միջոցով ներկայացված հեթանոսական ուժերը մինչև 508 թվականը կատարում են պապության վերելքին դիմադրող ամեն հեթանոսական ընդդիմություն («ամենօրյա»-ն) վերացնելու գործը: Այդ ժամանակների պատերազմները ավերածություն են բերում Հռոմ քաղաքին՝ այդ պատմության մեջ ներկայացված որպես

«ուծի սրբարան», և 538 թվականին հեթանոսական ուժերը պապությանը նստեցնում են երկրի գահին, և ապա նա Օռլեանի ժողովում ընդունում է կիրակնօրյա օրենք:

Երեսուներկուից մինչև երեսունվեց համարները մատնանշում են այն մարդասպան պատերազմը, որ պապությունը ապա մղեց Աստծո հավատարիմների դեմ Խավար դարերի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ընթացքում: Վերջապես, երեսունվեց համարում պապությունը գալիս է իր վախճանին: Քառասուն համարում Ռեյգանը գաղտնի դաշինք կազմեց նեոի հետ՝ նշանավորելով այն պահը, երբ բողոքականության դիմադրությունը վերացվել էր, ինչպես ներկայացված է 508 թվականով: Ռեյգանի ֆինանսների և ռազմական հզորության նվիրաբերումը նախապատկերված էր 496 թվականին պապության համար ոտքի կանգնող «բազուկներով»: Հեթանոսական Հռոմի գործության սրբարանի կործանումը, որ ներկայացված է Հռոմ քաղաքով, նախապատկերում է Միացյալ Նահանգների Սահմանադրության կործանումը շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որովհետև Սահմանադրությունը Միացյալ Նահանգների համար գործության սրբարանն է: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապությունը մեկ անգամ ևս կոդվի երկրի գահի վրա, ինչպես ներկայացված է 538 թվականով:

Այնժամ կսկսվի Աստծո հավատարիմների դեմ ուղղված պապական մահաբեր հալածանքի վերջին շրջանը, ինչպես որ տեղի ունեցավ Մուր դարերում՝ 538-ից մինչև 1798 թվականները: Սա կհանգեցնի մարդկային փորձաշրջանի ավարտին, երբ Միքիայելը կանգնում է, ինչպես ներկայացված է 1798-ով, երբ պապականությունը, որ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի բարգավաճել էր, ընդունեց մահաբեր վերքի բարկությունը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մի առիթով, երբ Նյու Յորք քաղաքում էի, գիշերային ժամերին կանչվեցի տեսնելու, թե ինչպես էին շենքեր բարձրանում՝ հարկ առ հարկ, դեպի երկինք: Այս շենքերը երաշխավորվում էին որպես հրակայուն, և դրանք կանգնեցվում էին իրենց տերերի ու շինարարների փառքի համար: Ավելի ու ավելի բարձր էին բարձրանում այդ շենքերը, և դրանցում գործածվում էին ամենաթանկ նյութերը: Նրանք, ում պատկանում էին այդ շենքերը, իրենց չէին հարցնում. «Ինչպե՞ս կարող ենք լավագույնս փառավորել Աստծուն»: Տերը նրանց մտքերի մեջ չէր»:

«Ես մտածեցի. “Օ՛, եթե նրանք, ովքեր այսպես ներդնում են իրենց միջոցները, կարողանային իրենց ընթացքը տեսնել այնպես, ինչպես Աստված է այն տեսնում: Նրանք կուտակում են շքեղ շինություններ, բայց որքան հիմար է տիեզերքի Տիրակալի աչքում նրանց ծրագրումն ու հորինումը: Նրանք սրտի և մտքի բոլոր կարողություններով չեն ուսումնասիրում, թե ինչպես կարող են փառավորել Աստծուն: Նրանք աչքաթող են արել սա՝ մարդու առաջին պարտականությունը”»

«Երբ այս վեհաշուք շենքերը բարձրանում էին, տերերը փառամոլ հպարտությամբ ցնծում էին, որ ունեն միջոցներ՝ անձնական ցանկությունները բավարարելու և իրենց հարևանների նախանձը բորբոքելու համար: Այն դրամի մեծ մասը, որ նրանք

այսպես ներդնում էին, ձեռք էր բերվել կեղեքման միջոցով, աղքատներին ճնշելով: Նրանք մոռացել էին, որ երկնքում հաշվառվում է յուրաքանչյուր առևտրական գործարք. ամեն մի անիրավ գործարք, ամեն մի խարդախ արարք այնտեղ արձանագրվում է: Ժամանակը գալիս է, երբ մարդիկ իրենց խարդախության և լկտիության մեջ կհասնեն մի սահմանի, որը Տերը նրանց չի թույլատրի անցնել, և նրանք կսովորեն, որ կա սահման Եհովայի երկայնամտությանը»:

«Հաջորդ տեսարանը, որ անցավ իմ առջև, հրդեհի ահագանգ էր: Մարդիկ նայում էին բարձրահարկ և իբր հրակայուն շինություններին ու ասում էին. «Դրանք լիովին ապահով են»: Բայց այդ շինությունները սպառվեցին, ասես ձյուրից շինված լինեին: Հրշեջ մեքենաները ոչինչ չէին կարող անել՝ կործանումը կասեցնելու համար: Հրշեջները չէին կարողանում գործի դնել մեքենաները»:

«Ես առաջնորդվում եմ ասելու, որ երբ գա Տիրոջ ժամանակը, եթե ոչ մի փոփոխություն տեղի չունենա հպարտ, փառամոլ մարդկանց սրտերում, մարդիկ պիտի գտնեն, որ այն ձեռքը, որ հզոր էր փրկելու, հզոր կլինի նաև կործանելու համար: Ոչ մի երկրային իշխանություն չի կարող կասեցնել Աստծու ձեռքը: Ոչ մի նյութ չի կարող գործածվել շենքերի կառուցման մեջ, որպեսզի դրանք պահպանվեն կործանումից, երբ գա Աստծու սահմանած ժամանակը՝ մարդկանց վրա հատուցում ուղարկելու Իր օրենքի անտեսման և նրանց էսասիրական փառամոլության համար»:

«Քիչ են նրանք, նույնիսկ դաստիարակների և պետական գործիչների մեջ, որ ըմբռնում են այն պատճառները, որոնք ընկած են հասարակության ներկա վիճակի հիմքում: Նրանք, ովքեր բռնել են կառավարման սանձերը, ի վիճակի չեն լուծելու բարոյական ապականության, աղքատության, չքավորության և աճող հանցավորության խնդիրը: Նրանք ապարդյուն պայքարում են՝ գործարար գործունեությունը ավելի ապահով հիմքի վրա դնելու համար: Եթե մարդիկ ավելի մեծ ուշադրություն դարձնեին Աստծո խոսքի ուսուցմանը, կգտնեին այն խնդիրների լուծումը, որոնք նրանց տարակուսանքի մեջ են գցում»:

«Սուրբ Գրությունները նկարագրում են աշխարհի վիճակը Քրիստոսի երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ: Այն մարդկանց մասին, որոնք կողոպուտով և շորթամամբ հսկայական հարստություններ են դիզում, գրված է. «Դուք գանձեր եք դիզել վերջին օրերի համար: Ահա ձեր արտերը հնձած մշակների վարձը, որ դուք խարդախությամբ պահել եք, աղաղակում է. և հնձողների աղաղակները հասել են Զորությունների Տիրոջ ականջներին: Դուք երկրի վրա վայելքների մեջ եք ապրել և փափկասուն եք եղել. ձեր սրտերը պարարտացրել եք, ինչպես մորթի օրվա համար: Դուք դատապարտել և սպանել եք արդարին, և նա ձեզ չի ընդդիմանում»: Հակոբոս 5:3-6:

«Բայց ո՞վ է կարդում ժամանակների արագորեն կատարվող նշաններով տրված նախազգուշացումները: Ի՞նչ տպավորություն է դա գործում աշխարհասեր մարդկանց վրա: Ի՞նչ փոփոխություն է երևում նրանց վերաբերմունքի մեջ: Ո՞չ ավելի, քան երևաց Նոյյան աշխարհի բնակիչների վերաբերմունքի մեջ: Կլանված աշխարհիկ գործերով և հաճույքներով՝ ջրհեղեղից առաջ ապրողները «չիմացան,

մինչև որ ջրհեղեղը եկավ ու բոլորին վերացրեց»: Մատթեոս 24:39: Նրանք երկնքից ուղարկված նախազգուշացումներ ունեին, սակայն հրաժարվեցին լսելուց: Եվ այսօր աշխարհը, լիովին անտեսելով Աստծու նախազգուշացնող ձայնը, շտապում է դեպի հավիտենական կործանում»:

«Աշխարհը շարժման մեջ է՝ պատերազմի ոգով: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Շուտով տեղի կունենան այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին խոսվել է մարգարեություններում»: Վկայություններ, հ. 9, էջ 12–14: